

яние“ се обявява за напълно отречена. Твърди се, че световната демокрация е неделима, че правителствата, които не са съставени съобразно принципите, прокламирани в Ялта, няма да бъдат признати, че Западът няма да допусне еднопартийно управление в България<sup>20</sup>.

Надеждите за външна подкрепа постепенно отстъпват място на разочарованието от проявеното от западните сили бездействие. Тази констатация се прави от областни инспектори на МВР през пролетта на 1947 г.<sup>21</sup> На 4 април 1947 г. Н. Петков открито поставя въпроса пред американските дипломатически среди. „Кажете какво смятате да правите с нас? – пита той. – Кажете ни да знаем в какво ще се изрази вашата помощ<sup>22</sup>.

Схематично очертаните реалности разкриват съществена разлика в позициите на БРП(к) и партиите на лоялната опозиция. Опозиционните сили градят своите надежди за външнополитическа подкрепа на „моралния ангажимент, който са поели западните държави пред собствените си народи да установят демократични режими навсякъде по света“<sup>23</sup>. Отечественофронтовската власт се опира на реалното съотношение на силите. Българското правителство интензивно се консултира с Москва и безпрекословно следва директивите на Сталин. Членовете на Политбюро нееднократно мотивират необходимостта от „съобразяване по всички въпроси с международните интереси на СССР, на които България се опира“, подчертават, че „на наша страна е Съветският съюз, без който не могат да се решат балканските проблеми“<sup>24</sup>.

В средата на 1945 г. се създава не само сложна политическа обстановка, но се наблюдава необичайна ситуация в обществено-политическата мисъл. БРП(к) от името на управляващите партии претендира, че отечественофронтовският режим е „еталон за демокрация“, че за пръв път в България има истинска, а не формална демокрация. Основното искане на опозиционните групи е „демократизиране на политическия живот в страната“. Своята дейност те определят като „борба за тържество на истинската демокрация“. На издигнатата от